

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 117
16 Σεπτεμβρίου 2003

Ὁ πόλεμος

Η δική μου γενιά, περπάτησε μέσα στήν καταχνιά τῶν ἀμφισβητήσεων καί μέσα στά φαράγγια τοῦ ἀνιέρου πολέμου. Καί δέν ἀναφέρομαι μόνο στίς ἀτέλειωτες, παγκόσμιες ἤ τοπικές, συρράξεις, πού ἔλυσαν ὁλόκληρο τόν πλανήτη μέ αἷμα καί δάκρυ. Χρέος μου νά ὑπομνήσω καί νά σκιαγραφήσω καί τό κλίμα τῆς ἐχθρότητας καί τό κύμα τῶν ἐπιθέσεων, πού ἐπικεντρώθηκαν στήν πίστη καί στό πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ο ἱ ἐπιθέσεις αὐτές δέ στόχευσαν στήν ἀναχάραξη τῶν συνόρων τῆς πολιτικῆς καί τῆς στρατιωτικῆς ἐξουσίας καί στήν ἀναδιανομή τοῦ σωρευμένου ὕλικου πλούτου, Χτύπησαν τήν καρδιά, πού δίνει παλμό καί ὄραμα καί ζωή στήν ἀνθρώπινη κοινωνία. Πολέμησαν μέ λύσσα τήν πίστη. Ἐπιδίωξαν νά ἀπογυμνώσουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τή δύναμη καί τήν ἔμπνευση καί τό νοηματισμό καί τήν παρηγοριά, πού τοῦ δίνει ἡ πίστη στό Δημιουργό καί Πατέρα καί νά τόν καταστήσουν ἀδύναμο πλάσμα, μονάδα εὐκόλης ἐκμετάλλευσης στά χέρια τῶν δυναστών τῆς οἰκουμένης.

Οί τέσσερις τελευταῖοι αἰῶνες κύλησαν μέσα στήν καταιγίδα τοῦ πολέμου ἐνάντια στήν πίστη. Μέ κορύφωση τόν εἰκοστό αἰῶνα, πού θά καταγραφεῖ στήν ἱστορία ὡς ὁ σκληρότερος καί τραγικότερος. Ἡ πίστη στό Θεό ἀντιμετωπιζόταν ὡς προδοσία τοῦ κατεστημένου συστήματος καί ὡς προδοσία. Ἡ λατρεία καί ἡ κοινωνία μέ τά πρόσωπα τῶν ἁγίων μας, στιγματιζόταν ὡς πράξη ἀπαγορευμένη καί κολάσιμη. Ἀκόμα καί ἡ ἀπλή ἐπίσκεψη στό Ναό τοῦ Θεοῦ, στό χῶρο τῆς σύναξης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καί τῆς Εὐχαριστιακῆς ἀναφορᾶς, ἀποτελοῦσε ἔνδειξη ἐμμονῆς στά παραδοσιακά σχήματα καί ἀπόρριψης τοῦ προοδευτικοῦ(!) πνεύματος τῆς ἀθεΐας.

Σκληρός ὁ πόλεμος. Τραγικές οἱ ἐμπειρίες. Μέ τή σημαία τῆς ἐλευθερίας καταματωμένη καί μέ τίς διακηρύξεις τοῦ σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητας κατακουρελιασμένες, ὁ ἀθεϊσμός ἐξόρμησε στήν ἀναπτυγμένη εὐρωπαϊκή ἥπειρο καί σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο, γιά νά πνίξει τήν πίστη. Νά ἐγκαταστήσει καθεστώδες σκοτεινῆς ἐξάρτησης ἀπό τόν ὕλισμό. Καί νά ἐντάξει τούς ἀνθρώπους στά τυποποιημένα σχήματα τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐκμετάλλευσης.

Γεμάτες οἱ ἀκοές μας ἀπό τή διαλεκτική τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Θολό τό μυαλό μας ἀπό τό σωρευμένο ἀντιφατικό ὕλικό. Παγωμένες οἱ καρδιές μας ἀπό τήν ἐπίμονη προπαγάνδα. Δυνατή ἡ ἐσωτερική πάλη, πού σηματοδοτοῦσε καί σηματοδοτεῖ μέσα μας ἡ ἀδιάκοπη πλύση τῶν ἐγκεφάλων μας.

Η ἐκστρατεία, γιά τόν πνιγμό καί τόν ἀφανισμό τῆς πίστεως, ἐπικαλύφθηκε μέ τήν ἐντυπωσιακή ἐπικέτα τῆς ἀπελευθέρωσης. Τῆς ἀποκοπῆς ἀπό τά ταμπού, πού δένουν καί αἰχμαλωτίζουν τήν ἀνθρώπινη ζωτικότητα. Τοῦ ἀνοίγματος στή νέα ἐποχή, πού οἰκοδομεῖται μέ ἀποκλειστικό ἐργαλεῖο τόν «ὀρθό λόγο» καί ὑψώνει τόν ἐντυπωσιακό πύργο τῆς προωθημένης γνώσης καί τῆς ἐξειδικευμένης τεχνολογίας.

Καθώς γύρισε ἡ χιλιετία καί ὁ αἰώνας, θά ἦταν χρήσιμο νά ἐπικριθεῖ ἕνας ἀπολογισμός τοῦ πολέμου κατὰ τῆς πίστεως. Μιά τέτοια τολμηρή πράξη ἴσως ἀποκάλυπτε, πῶς πολεμώντας τήν πίστη, σκοτώσαμε τήν ἀνθρωπιά μας καί τήν ἐλπίδα μας.

ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Τό ἄρθρο, πού καταχωροῦμε σήμερα στή στήλη αὐτή προέρχεται ἀπό τήν ἀγωνιστική δημοσιογραφική γραφίδα τοῦ ἀείμνηστου Ἀνδρέα Κεραμίδα. Ἐχει δημοσιευτεῖ στό περιοδικό «Ἐνορία», τόν Ἰανουάριο τοῦ 1962, σέ στιγμές, πού ὅλο τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα ζοῦσε τήν ἀγωνία καί τό φόβο τῆς ἐπικείμενης ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς. Ὁ Ἀνδρέας Κεραμίδας, ἄνθρωπος, πού γνώριζε, ὅσο λίγοι ἀπό τούς συγχρόνους του, τίς ἐκκλησιαστικές ἱντριγκες καί τήν ἀφόρητα ὑποβαθμισμένη ἠθική στάθμη τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἔδωσε μάχες σκληρές, μέ λαχτάρα καί πόθο νά ἀποκλειστοῦν οἱ ἀνάξιοι ἀπό τήν παρεδρεία τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου καί ἀπό τήν αἴθουσα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων.

Τό τί κατάφερε, θά τό διερευνήσει καί θά τό διακηρύξει ἡ ἱστορία.

Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον

Μετά τόν θάνατον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Θεοκλήτου Παναγιωτοπούλου, παρίσταται ζωτικωτάτη ἀνάγκη ἵνα τό ἐνδιαφέρον Κλήρου καί λαοῦ τῆς Χριστιανικῆς Πατρίδος μας καί μάλιστα τῆς Πρωτευούσης αὐτῆς, στραφῇ ζωηρόν καί ἀμετάπτωτον πρὸς τήν ἀνεύρεσιν τοῦ ἀρίστου ἐκείνου ὅστις εἰς οἰονδήποτε σημεῖον τῆς

Ἑλληνικῆς γῆς καί ἂν κρύπτεται θά κληθῇ ν' ἀναλάβῃ τό πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνας Ἀρχιεπίσκοπος ἀληθῆς δοῦλος τοῦ Κ. Ἡ. Ἰ. Χριστοῦ θά ἡδύνατο ν' ἀποβῇ διὰ τό ἔθνος μας σωτήρ, ἀκολουθῶν τά ἴχνη τοῦ Μεγάλου καί Μοναδικοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κέντρον ζωῆς καί ἀναγεννήσεως τῆς νοσοῦσης βαρέως Ἐκκλησίας μας. Δυστυχῶς

γύρω από τό Ἀρχιεπισκοπικόν πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, πρόβλημα πρωταρχικῆς σημασίας, οὐδέν γνήσιον ἐνδιαφέρον ἐκδηλοῦται. Ἐνῶ προσεγγίζομεν πρός τήν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς, σιγή, ὑπενθυμίζουσα τήν σιγήν νεκρῶν, ἀπλοῦται. Ἡ Κυβέρνησις ἀπορροφημένη ἀπό τά προβλήματά της, ἀδιαφορεῖ κατ' οὐσίαν. Αἱ ἐφημερίδες ἐνῶ ἐνδιαφέρονται καί διὰ τά ἐλάχιστα ἀκόμη κοινωνικά ζητήματα, διὰ τήν ἐκλογήν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐδεμίαν σύρουν κατευθυντήριον γραμμήν. Καί οὕτω ὁ εὐσεβὴς μὲν ἀλλ' ἄμοιρος λαός μας, ὅστις καταλλήλως διαφωτιζόμενος, ἀσφαλῶς θά ἡγείρε ζωηράν καί ἐπιβλητικὴν φωνήν διαμαρτυρίας διὰ τά ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατ' αὐτάς σκευούμενα, φαίνεται παραμένων καί αὐτὴν τήν φοράν εἰς τό περιθώριον, ἀπαθὴς θεατὴς μιᾶς ὑποθέσεως ξένης πρὸς τόν κύκλον τῶν ἐνδιαφερόντων του. Αὐτὴ δέ ἡ ἀπαθὴς ἀδιαφορία τοῦ εὐσεβοῦς, Ἑλληνικοῦ λαοῦ δημιουργεῖ τό πρόσφορον ἔδαφος, τό προκάλυμμα, ἵνα ὀπισθεν αὐτοῦ, μερικοὶ τυχάρπαστοι, ἡμιμαθεῖς, χριστοκάπηλοι, καί ὁμοφυλόφιλοι, σπεύσουν ν' ἀναρριχθοῦν εἰς τόν περὶδοξον τοῦτον θρόνον. Ποιοί; Αὐτοὶ πού κανονικῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, θά ἔπρεπεν ἄνευ ἀρχιερατικοῦ ἐγκολπίου, νά εὐρίσκωνται γυμνόποδες εἰς τοὺς νάρθηκας τῶν Ἐκκλησιῶν προσκλαίοντες καί ἐξαιτούμενοι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τήν φαινομενικὴν

αὐτὴν ἀδιαφορίαν τοῦ λαοῦ μας διὰ τό ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ πνευματικοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ, σιωπηλῶς ἐργάζεται τό ἡφαίστειον τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως. Διότι ὁ ἡρωϊκὸς αὐτὸς λαὸς δέν δύναται νά ἐμπαίζεται ἐπ' ἄπειρον μέ γελοιογραφίας Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι πλὴν τῆς ἐξωτερικῆς των μεγαλοπρεποῦς ἐμφανίσεως δέν ἔχουν νά ἐπιδείξουν τίποτε τό γενναῖον καί ὑψηλόν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς τό μάθουν οἱ πάντες ὅτι ὁ λαὸς αὐτός, ὅστις κατοικεῖ εἰς τήν μαρτυρικὴν αὐτὴν γωνίαν τῶν Βαλκανίων, διψᾷ πνευματικὴν ἡγεσίαν, ἀνταξίαν τῶν θυσιῶν του, ἡ ὁποία διὰ στιβαρᾶς χειρὸς θά τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τό τέλμα τῆς ἡθικῆς καί κοινωνικῆς ἀθλιότητος.

Καί ἰδοὺ ἐξερχόμεθα μέ τόν φανόν τοῦ Διογένους καί ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον μέ πίστιν. Μέ πίστιν ζῶσαν, μέ πίστιν Ὁρθόδοξον, ἔτοιμον νά πέσῃ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον μέ ἡθὸς ἀδιάβλητον. Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον μέ σοβαρόν Θεολογικόν ἐξοπλισμόν. Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον μέ διοικητικά, ἀλλὰ καί μέ ὀργανωτικά χαρίσματα, γνωρίζοντα νά ἐκλέγῃ τοὺς ἀξίους συνεργάτας του. Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον ὃχι μέ «πνεῦμα δειλίας» τρέμοντα ἀκόμη καί τήν σκιάν του, ἀλλὰ μέ «πνεῦμα δυνάμεως», πραγματικόν πυγμάχον τοῦ πνεύματος, ἔτοιμον νά δώσῃ μάχην πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, καί νά προτιμᾷ νά χάσῃ μυρίους θρόνους χάριν τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἐκκλησίας, παρά νά θυσιάσῃ τά ἰδανικά

ταῦτα χάριν τοῦ θρόνου του. Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον ὅχι ἀπλῶς ἀφιλάργυρον, ἀλλὰ τό πᾶν θυσιάζοντα καί ἐκ τῶν ιδίων διά τήν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ζητοῦμεν τέλος Ἀρχιεπίσκοπον ἐνσαρκωτήν καί φορέα τοῦ καθολικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑποστηρικτήν πάσης χριστιανικῆς κινήσεως καί ἐν ταύτῳ πατρικόν ρυθμιστήν καί σὸφόν συντονιστήν τῶν ἐνεργειῶν ὅλων τῶν ἱεραποστολικῶς ἐργαζομένων. Ζητοῦμεν Ἀρχιεπίσκοπον ἱκανόν νά δώσῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας ποιμένας (ἱερεῖς) προσεκτικῶς ἐπιλεγομένους, ἐπαρκῶς μορφωμένους καί ἀξιοπρεπῶς συντηρουμένους.

Τοιοῦτον Ἀρχιεπίσκοπον ὁραματίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ Ἑλληνοῦ. Ἀλλά γεννᾶται τό ἐρώτημα: ἐκ τῶν ὑπαρχόντων Ἱεραρχῶν μας ὑπάρχει τις ὅστις νά προσεγγίξῃ τόν ἰδεώδη τοῦτον τύπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου; Ἀπαντῶμεν. Παρ' ὅλην τήν τρομεράν λειψανδρίαν (ἥς τά αἷτια δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά ἐρευνήσωμεν), ὑπάρχουν, δόξα τῷ Θεῷ, Ἀρχιερεῖς τινες μόλις εἰς τά δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός ἀριθμούμενοι, οἵτινες ἂν δέν συγκεντρώνουν ὅλα τά ἀνωτέρω προσόντα, συγκεντρώνουν ὅμως ἔστω καί εἰς μικράν κλίμακα μερικά ἐξ αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ σεβάσμιοι αὐτοὶ Ἀρχιερεῖς, ἔχοντες τό συναίσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας, ἀγνοοῦν τὰς ποικίλας μεθόδους τῆς ψηφοθηρίας καί τῆς συναλλαγῆς, ἀποφεύγουν νά ἐμπλακοῦν εἰς τήν δίνην τῆς ἀγρίας μάχης πρὸς κατάκτησιν τοῦ

χρυσομάλλου δέρατος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί οὕτω τό πεδίον τῆς μάχης ἀφήνεται ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀσυνειδήτους καί ἀναιδεῖς ἐκείνους ἄρριβιστάς, οἵτινες ἂν εἶχον κόκκον συναισθήσεως δέν θά ἐτόλμων νά ὑποβάλλουν ὑποψηφιότητα, ἀλλὰ θά ἀπέθετον τό ὠμοφόριον ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καί θ' ἀνεχώρουν εἰς μονάς πραγματικῆς μετανοίας καί συντριβῆς.

Οἱ ἀνωτέρω θρασεῖς καί ὅχι ἄνδρες διεκδικηταί τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν ἐπὶ αὐτῶν δημιουργήσει ἀνά μίαν κλίκαν Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦντες διά τά ὕψιστα συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας, θά δώσουν τὴν ψῆφον των διά ν' ἀνέλθουν εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θά καταρρακώσουν ἔτι μᾶλλον τό γόητρον τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Δυστυχῶς ἡ ἐκλογή τῶν ἀνωτέρω διευκολύνεται τά μέγιστα καί ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, δέν συμμετέχει τό ἀγνόν καί ἀδιάφθορον λαϊκόν στοιχεῖον τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ θά ἔπαιζε σπουδαιότατον ρόλον καί θά συνετέλει εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρίστου. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς κρινόμενος ὁ σχετικὸς νόμος εἶναι ἐγκληματικῶς ἀτελής καί ἀντικανονικὸς καθ' ὅσον ὑποθάλλει τὴν Ἀρχιεροκρατίαν πρὸς μεγίστην νοθείαν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς δέν ὑπάρχει καιρὸς, καί οὔτε εἶναι ἡ περίστασις

σήμερα κατάλληλος προς έκδοσιν τροποποιητικοῦ νόμου, ρυθμίζοντας ἐπὶ ἄλλης βάσεως τὴν ὅλην διαδικασία τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐάν ὅμως καθίσταται σήμερα ἀνέφικτος ἡ ἐκδοσις τοιοῦτου νόμου, εἶναι κατάλληλος ἡ περίστασις νά χωρισθῇ εἰς τέσσαρας εἰσέτι τοῦλάχιστον Μητροπολιτικὰς περιφερείας, ἐκτός τῆς τοῦ Πειραιῶς, ἡ ἀπέραντος περιφέρεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ κυρίως Ἀρχιεπισκοπή νά περιορισθῇ ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν, διὰ νά δυνηθῇ οὕτω ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπερισπάστως νά ἀφοσιωθῇ εἰς τό κύριον ἔργον του, ὅπερ δέον νά εἶναι ὁργανωτικόν καὶ διοικητικόν, τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

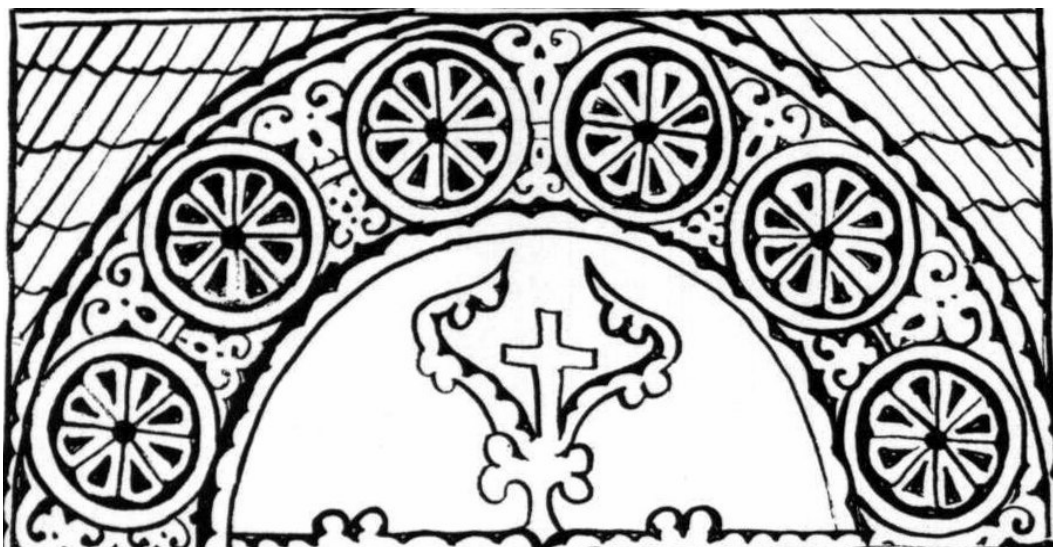
Ἐφ' ὅσον λοιπόν ἡ ἐκλογή θά γίνῃ βάσει τοῦ ἀτελοῦς καὶ ἀντικανονικοῦ νῦν ἰσχύοντος Νόμου μέ μοναδικούς ἐκλέκτορας τοὺς Ἱεράρχας, εἶναι εὐνόητον ὅτι οἱ Ἱεράρχαι ἐπωμίζονται τεραστίας εὐθύνας ἱστορικές. Τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς θά εἶναι δείκτης τῶν ψυχικῶν ρευμάτων τά ὅποια ἐγκλείουν εἰς τά στήθη των. Ὁ εὐσεβὴς λαός θά βαθμολογήσῃ δεόντως καὶ θά συναγάγῃ τά συμπεράσματά του, τά ὅποια θά εἶναι συγκλονιστικά διὰ τό κύρος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κύκλοι τινές εὐσεβῶν μέν ἀλλὰ ἀνδρῶν δειλῶν, φαίνονται ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἐκλογήν, φρονοῦντες ὅτι ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἐκκλησίας θά

προέλθῃ μόνον ἐκ τῶν κάτω. Ἡμεῖς, χωρὶς νά ἀποδοκιμάζωμεν τὴν ἄποψιν αὐτήν, φρονοῦμεν ἀδιστακτικῶς ὅτι πρέπει νά ἐπιδιωχθῇ ἐκ παραλλήλου καὶ ἡ ἐκ τῶν ἄνω ἀναγέννησις τῆς Ἐκκλησίας δι' ἐνός ἀξίου κατὰ πάντα Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐντός μιᾶς δεκαετίας θά ἡδύνατο νά ἐξυγιάνῃ καὶ νά ὁργανώσῃ εἰς βάθος πνευματικόν τόν ὅλον ὁργανισμόν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας. Τό παράδειγμα τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν φυσιογνωμιῶν τοῦ παρελθόντος αἱ ὁποῖαι ἐπεκύρωσαν τὴν ἄποψιν τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου ὅτι «*ἀρκεῖ εἷς ἀνὴρ ζήλῳ πεπυρωμένος ὁλόκληρον διορθώσασθαι δῆμον*», ὁμιλεῖ εὐγλώττως περί τοῦ τί δύναται νά γίνῃ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἐάν ἡ ἀρχιερατικὴ ράβδος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἀνδρός (τονίζομεν τὴν λέξιν) ὅστις θά ζῇ καὶ θά ἀναπνέῃ μόνον διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν ψυχῶν.

Δι' ὃ καὶ πᾶσα ἀδιαφορία διὰ τὴν ἐκλογήν τοῦ ἀρίστου, ἀποτελεῖ θανάσιμον ἀμάρτημα ἐναντίον τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς βάρος τῆς ὁποίας πρέπει νά παύσουν ἀκολασταίνοντες οἱ διάφοροι ἀνάξιοι μνηστῆρες καὶ μάλιστα οἱ ὁμοφυλόφιλοι.

Δέν προβάλλομεν ὀρισμένους ὑποψηφιότητας. Ἀπαιτοῦμεν, ὅμως ἀπὸ τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν νά μᾶς δώσῃ, Ἀρχιεπίσκοπον, διὰ τόν ὁποῖον τοῦλάχιστον νά μὴ ἐντρεπώμεθα. Ἀρχιεπίσκοπον τοῦλάχιστον «ἄνδρα».

ΥΠΑΚΟΗ ΚΑΙ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Εἰς μία ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Και-
νῆς Διαθήκης, στὴν πρὸς Ἑβραί-
ους, ὁ Ἀπόστολος παραθέτει στὸ
στοίχ.17 τοῦ κεφαλαίου ιγ' καὶ
τὸν παρακάτω παραινετικὸ λόγον:
«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν
καὶ ὑπείκετε. αὐτοὶ γὰρ ἀγρυ-
πνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς
λόγον ἀποδώσοντες». Καὶ ἡ μετά-
φραση τοῦ ἀείμνηστου καθηγητῆ καὶ
ἐγκριτοῦ ἐρμηνευτῆ τῆς Γραφῆς Πα-
ναγ. Τρεμπέλα: «Πείθεσθε εἰς τοὺς
πνευματικoὺς προϊσταμένους σας καὶ
ὑποτάσσεσθε τελείως εἰς αὐτούς. Διό-
τι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν σας, ἐπειδὴ θὰ δώσουν
λόγον εἰς τὸν Χριστὸν δι' αὐτάς». Ἡ
παραίνεση αὕτη τοῦ Ἀποστόλου δὲν
εἶναι ἀπομονωμένη οὔτε μετέωρη.

Συνδέεται καὶ συνάπτεται ἄμεσα μὲ
ὅσα ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος ἐπισημαίνει
σὲ προηγούμενη παράγραφο (στοίχ.
7) τοῦ ἴδιου κεφαλαίου τῆς ἐπιστολῆς.
Γράφει λοιπὸν ἐκεῖ: «Μνημονεύετε
τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλά-
λησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν
ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀνα-
στροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν». Καὶ ἡ
μετάφραση τοῦ διαπρεποῦς ἀκαδη-
μαϊκοῦ δασκάλου. «Νὰ ἐνθυμῆσθε
πάντοτε τὸ ἅγιον παράδειγμα τῶν
πνευματικῶν ἀρχηγῶν καὶ προεστῶν
σας, οἱ ὅποιοι σας ἐδίδαξαν τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ. Αὐτῶν νὰ ἀναλογίζε-
σθε καὶ νὰ μελετᾶτε τὸ ἅγιον καὶ θε-
άρεστον τέλος τοῦ βίου καὶ τῆς συμ-
περιφορᾶς καὶ νὰ μιμῆσθε τὴν πίστιν
αὐτῶν».

Αὐτὰ λέει μὲ τὴ θεόπνευστη σοφία του ὁ Θεόπνευστος Ἀπόστολος. Καὶ κάθε σοβαρὸς καὶ καλόπιστος ἐρμηνευτὴς τῶν ἀποστολικῶν αὐτῶν λόγων θὰ καταλήξει ἀβίαστα καὶ ἀσφαλῶς στὸ ἐξῆς ἀναγκαῖο συμπέρασμα: Ἡ προτροπὴ «*πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν*» κάθε ἄλλο παρὰ ἀφηρημένο προστακτικὸ χαρακτήρα ἔχει. Ἐχει τὴν ἔννοια τῆς ἀνταπόδοσης, εὐγνωμοσύνης καὶ ἀναγνωρίσεως ἔνεκεν, στὴν ἄγρυπνη καὶ ἀνύστακτη ἀγωνία τῶν πνευματικῶν προεστῶν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ πληρώματος, μὲ τὸ ἅγιο παράδειγμά τους καὶ μὲ βαρὺ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης γιὰ τὸ λόγο, πὺ θὰ ἀποδώσουν κατὰ τὴ φοβερὴ ὥρα τῆς ἀπολογίας ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτη Θεοῦ. Θὰ ἔλεγε κανεῖς, γιὰ νὰ μεταφερθοῦμε καὶ σὲ ἄλλους χώρους, ὅτι καὶ μὲ τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης τῆς λογικῆς, ἡ ὑποδεικνυόμενη ὑποταγὴ εἶναι τὸ συμπέρασμα ἐνὸς συλλογισμοῦ, πὺ στὴν κατάστρωσή του ἔχει ὡς «μειζονα πρόταση» τὴν ἄγρυπνη μέριμνα τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ὡς «ἐλάσσο-να σκέψη» ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα πὺ θεμελιώνουν καὶ στηρίζουν αὐτὸν τὸν κανόνα. Γιατί, ὅταν ἐλλείπουν τὰ στοιχεῖα τῆς «ἐλάσσονος σκέψης», τότε καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦ συλλογισμοῦ μένει χωρὶς ἀντικείμενο. Καὶ εἶναι τὰ στοιχεῖα αὐτὰ οἱ ιδιότητες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ κοσμοῦν καὶ νὰ χαρακτηρίζουν τὸν πνευματικὸ ἡγέτη, προδήλως δὲ τὸν Ἐπίσκοπο, καὶ οἱ ὁποῖες συνάπτονται μὲ τὸν ἀγῶνα καὶ τὶς ἀγωνίες του γιὰ τὸ ποίμνιο πὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Κύριος.

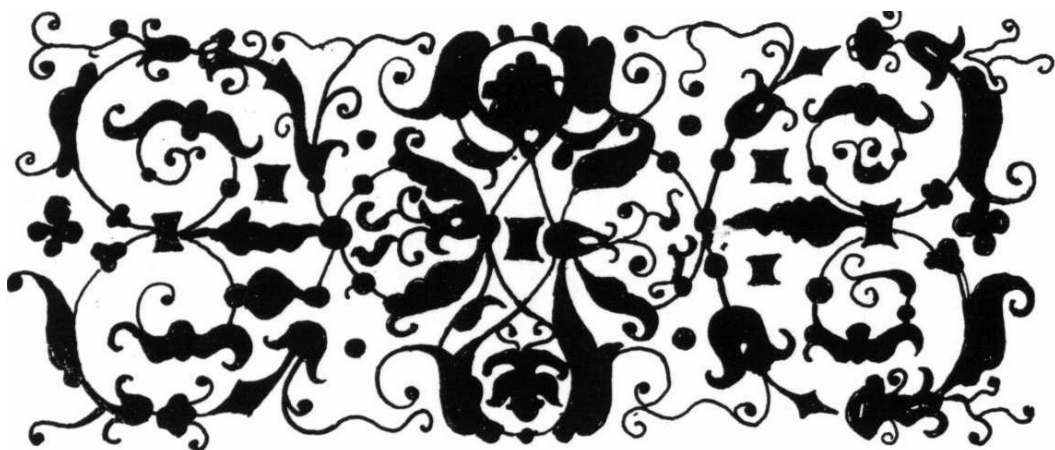
Ἀγῶνας συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπος. Ἀγῶνας ἔμπονος καὶ ἐπίμονος, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ καὶ στόχο τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Αὐτοὶ ὅμως οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ ἀγωνίες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγουμένων δὲν εἶναι τυχαῖοι. Προϋποθέτουν κυρίως καὶ πρωταρχικά, πράγμα ἄλλωστε πὺ ἐπισημαίνει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος, «θεάρεστες συμπεριφορές», πὺ ἐξειδικεύονται ἰδιαίτερα σὲ ἄδολη πίστη, σὲ ἀνυπόκριτη ἀγάπη, σὲ ὑποταγὴ στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ, σὲ ἀγία βιοτή, σὲ ἀκέραιο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, σὲ αὐστηρὴ προσήλωση στὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη, σὲ ἀποχὴ ἀπὸ κοσμικὲς συμπεριφορὲς καὶ ἰδιαιτερότητες κ.ἄ, ὥστε οἱ ἴδιοι οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες νὰ ἀποτελοῦν πρότυπο καὶ ὑπογραμμὸ γιὰ τὸν πιστὸ λαό. Καὶ μόνο μὲ τὴ διαπίστωση τῆς συνδρομῆς τοῦ ἁγίου παραδείγματος καὶ τῆς ἀνύστακτης μέριμνας γιὰ τὸ ποίμνιο, ἔρχεται, ὅχι ὡς ἄτυπη προσταγή, ἀλλὰ ὡς «ἀνταπόδομα» ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ὑπακοὴ τοῦ πληρώματος.

Τὶ ὅμως θὰ πρέπει νὰ συμβεῖ σὲ ἐκεῖνες τὶς περιπτώσεις, καὶ δὲν εἶναι οὔτε λίγες οὔτε σπάνιες, πὺ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πόνο καὶ βαθεῖα ἀπογοήτευση, διαπιστώνει ἀντίθετες τακτικὲς καὶ συμπεριφορὲς στὴ ζωὴ τῶν πνευματικῶν του ἡγετῶν; Προσῆκει καὶ σαυτὲς τὶς περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἐλλείπουν παντελῶς τὰ στοιχεῖα τῆς «ἐλάσσονος σκέψης», ὁ παραινετικὸς λόγος «*πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν*»; ἢ μήπως θὰ πρέπει αὐτοῦ τοῦ εἵδους τὶς ἰδιαιτερότητες τῶν Ποιμένων μας, πὺ συνδέονται μὲ ἠθικὰ σκάνδαλα, μὲ

πολυτελείς διαβιώσεις, με φιλοχρήματα διαθέσεις, με κοσμικές συμπεριφορές, με νοσηρές φιλοδοξίες, με ἐγωϊστικές προβολές, με ἐκτροπές ἀπὸ τὴν κανονικὴ τάξη κ.ἄ., νὰ διατυπώνεται ὑπεύθυνα καὶ καλόπιστα, καὶ ποτὲ μὲ ἐπικριτικὴ διάθεση, ὁ ἀντιρρητικὸς καὶ ὁ ἐλεγκτικὸς λόγος; Μὲ ἄλλα λόγια, μπορεῖ νὰ μένει τὸ πλήρωμα στὴν ἀποσπασματικὴ καὶ τυπικὴ παραίνεση τῆς ὑποταγῆς, γιατί αὐτὸ συμφέρει κάθε φορὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία, ὅταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀντὶ νὰ βλέπει τοὺς Ποιμένες του (ἢ ὄχι λίγους ἀπ' αὐτούς) νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ ἀγωνιοῦν γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν «ὡς λόγον ἀποδώσοντες», νὰ τοποθετοῦν στὴ θέση τοῦ ἁγίου παραδείγματος καὶ τῆς θεάρεστης βιοτῆς, ιδιότυπες συμπεριφορὲς κοσμικοῦ χαρακτήρα, ξένες καὶ παράδοξες πρὸς τὸ ὑψηλὸ λειτούργημα τοῦ κληρικοῦ καὶ μάλιστα τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτη; Καὶ εἶναι ποτὲ δυνατόν κάθε συνειδητὸς Χριστιανός, ἰδιαίτερα μάλιστα κάθε ὑπεύθυνος κληρικός, νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ δέχεται ἀναντίρρητα αὐτὲς τὶς ἐκκλησιαστικὲς συμπεριφορὲς καὶ κοσμικότητες, ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ προσφιλεῖς δημοσιογραφικὸ ὕλικό τὰ Μ.Μ.Ε., στιγματίζουν τὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο καὶ τραυματίζουν τὸ κύρος τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας;

Θὰ καταφύγουμε σὲ ἓνα πολὺ ἀπλοϊκὸ περιστατικό, ποὺ εἶναι ὅμως ἱκανὸ νὰ μᾶς δώσει, αὐτὸ μόνο, τὸ μέτρο στοὺς παραπάνω προβληματισμούς καὶ ἀγωνίες μας. Ἐνα ἄθωο παιδάκι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ καὶ σήμερα οἱ καλοὶ γονεῖς τους τὰ ὀδηγοῦν στὴν

Ἐκκλησία, πλησίασε σὲ κάποια ἀκολουθία τὴν Ὁραία Πύλη. Ὁ λειτουργὸς ἱερέας ἔσπευσε νὰ τὸ ἀπομακρύνει γιὰ νὰ μὴ περάσει τὴ Θύρα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Καὶ ἐρωτᾶται. Πῶς ὅμως συμβιβάζεται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ ἴδιος ὁ κληρικός, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοί του, νὰ ἀποδέχονται ἀναντίρρητα καὶ ἀδιαμαρτύρητα, κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ «ἀνώτατους, μεσαίους καὶ κατώτερους», ὄχι μόνο νὰ ἔχουν διαβεῖ τὴν Πύλη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ἀλλὰ νὰ ἴστανται «ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» πρὸ τοῦ Ἀγίου Θυσιαστηρίου, καὶ μάλιστα νὰ ἐκφωνοῦν λειτουργικὲς εὐχές, ποὺ ἔρχονται σὲ προκλητικὴ ἀντίθεση μὲ τὶς ἰδιαιτερότητες καὶ τὶς συμπεριφορὲς τους; Μπορεῖ σ' αὐτὲς τὶς εἰδικὲς περιπτώσεις, ποὺ δὲν εἶναι δυστυχῶς λίγες, νὰ εὕρει πεδίο ἐφαρμογῆς ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν»; Ἀλλὰ εἶπαμε. Ὁ ἀποστολικὸς αὐτὸς λόγος δὲν εἶναι προστακτικός. Εἶναι προεχόντως ἀνταποδοτικὸς στὸ ἅγιο παράδειγμα καὶ στὴν ἄγρυπνὴ ἀγωνία τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν τοῦ πληρώματος. Ἐκεῖ μόνο εὐρίσκει πλήρες ἔρεισμα καὶ τέλεια ἐφαρμογὴ ἢ προτροπὴ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου. Ἀντίθετη ἐκδοχὴ σημαίνει ἐνθάρρυνση καὶ ἐπικύρωση αὐτῶν τῶν θλιβερῶν καταστάσεων. Καὶ κάτι τὸ χειρότερο. Σημαίνει ἀναπαραγωγὴ καὶ συνέχιση. Ἡ ἀποσπασματικὴ ἀναφορὰ στὸ ἀποστολικὸ «Πείθεσθε», μὲ τὸν ἀνταποδοτικὸ καὶ ὄχι τὸν προστακτικὸ του χαρακτήρα, μπορεῖ μὲν νὰ ἐξυπηρετεῖ παράδοξες σκοπιμότητες καὶ κοσμικὲς συμπεριφορὲς τῶν

Ἐκκλησία καί Εὐρωπαϊκός Πολιτισμός.

ἀναβρασμός, πού προκλήθηκε σέ ἐκκλησιαστικούς κύκλους ἀπό τή μή ἀναφορά τοῦ χριστιανικοῦ παρελθόντος τῆς Εὐρώπης στό σχεδιαζόμενο εὐρωπαϊκό Σύνταγμα, δημιουργεῖ σέ πολλούς πιστούς ἔντονο προβληματισμό. Ποιοί πρέπει νά εἶναι οἱ στόχοι τῶν Χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης καί τῶν ἡγεσιῶν τους κατά τήν παροῦσα φάση τῆς πορείας πρὸς τήν εὐρωπαϊκή ὁλοκλήρωση; Εἶναι ἀρκετό νά λάβει συνταγματική καθιέρωση ὁ Χριστι-

ανισμός ὡς ἡ κυρίαρχη εὐρωπαϊκή θρησκεία, λόγω τῆς γνωστῆς πολιτισμικῆς σφραγίδας του στή ἱστορία τῆς Εὐρώπης, ὅπως ὁ Μωαμεθανισμός στούς Ἀραβες, ὁ Ἰνδουϊσμός στούς Ἰνδούς, κ.ο.κ, ἢ τό ζητούμενο εἶναι νά διακηρύξουν οἱ Εὐρωπαῖοι στόν κόσμο τόν Χριστιανισμό ὡς βίωμα; Βεβαίως, ἂν τοὺς δεχθοῦμε ὑπόδειγμα Χριστιανῶν, τό ἐρώτημα περιττεύει. Μήπως, ὅμως, ὅλη ἡ ἀντιδικία ἐγκεῖται μόνο στό ἂν, ἀπό σεβασμό πρὸς τό παρελθόν, θά χαρακτηρισθεῖ ὁ Χρι-

Ποιμένων μας, κινεῖται ὅμως ἔξω ἀπὸ τήν ἐκκλησιαστική νοοτροπία καί κυρίως ἔξω ἀπὸ τό καθαρό νόημα καί τό περιεχόμενο τῶν ἀποστολικῶν λόγων καί παραινέσεων.

Ὁ ἔλεγχος καί ἡ ὑπεύθυνη κριτική δὲν εἶναι στοιχεῖα, πού κινοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸν κανόνα τῆς ὑπακοῆς.

Τοῦναντίον ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, πού διαφυλάσσουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας καί παράλληλα βοηθοῦν τοὺς Ποιμένες στήν ἀποστολή τους γιὰ τή σωτηρία τοῦ πληρώματος καί στήν ἀπόδοση τῆς καλῆς τῶν ἀπολογίας.

Σύν.

στιανισμός διατηρητέο ευρωπαϊκό πολιτιστικό μνημείο, ή όχι;

Υπήρξε, λοιπόν, ή Ευρώπη ποτέ χριστιανική; Μπορεί νά σταθεῖ ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ὁ ευρωπαϊκός πολιτισμός ἀκτινοβολεῖ διαχρονικά τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο; Ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι κινήθηκαν στήν παγκόσμια σκηνή καί πολιτεύτηκαν ὡς ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ; Φοβόμαστε ὅτι οἱ ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματα αὐτά δέν εἶναι καί τόσο κολακευτικές γιά τό «χριστιανικό» πολιτισμό τῆς Εὐρώπης. Οἱ ἄθεοι χρησιμοποιοῦν ἀκριβῶς σκοτεινές σελίδες ἀπό τήν ευρωπαϊκή ἱστορία, γιά νά διαβάλουν τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του ὅτι ἔβλαψαν τάχα, παρά ὠφέλησαν τούς λαούς. Καί δέν κάνουν λάθος στήν κριτική τους στάση ἀπέναντι στήν ευρωπαϊκή ἱστορία. Θά ἦταν ἄστοχο νά προσπαθήσει κανεῖς νά τούς ἀντικρούσει προβάλλοντας τά μεγαλουργήματα τῆς Εὐρώπης, πού φέρουν σφαγίδα χριστιανική. Ὅταν πρόκειται γιά ἰδεολογικές ἀποτιμήσεις καί συγκρούσεις πολιτισμῶν δέν ἔχει νόημα νά ἀναζητήσε κανεῖς μέτρο συγκρίσεως. Ὅλα γίνονται σχετικά. Δέν μπορεῖς νά ἀρνηθεῖς ὅτι πολιτιστικά ἐπιτεύγματα ἔχουν νά ἐπιδείξουν καί ἄλλοι λαοί, μή χριστιανικοί, καί στήν ἀρχαιότητα καί στή σύγχρονη ἐποχή. Αὐτό, πού δέν μποροῦν νά δοῦν ἡ δέν θέλουν, κακόπιστα, νά ἀποδεχθοῦν οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ εἶναι, ὅτι ἄλλο Χριστιανισμός καί Ἐκκλησία Χριστοῦ καί ἄλλο Εὐρώπη μέ τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό της.

Δυστυχῶς, τή διάκριση αὐτή δέν τήν κάνουν οὔτε οἱ πολυπράγμονες

ἐκκλησιαστικές ἡγεσίες τῆς Εὐρώπης. Καί, τό χειρότερο γι' αὐτές, δέν ἀναρωτιοῦνται: Εἶναι σωστό νά φορτωθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν μή χριστιανικῶν λαῶν τίς εὐθύνες γιά τίς κακές στιγμές τῆς ευρωπαϊκῆς ἱστορίας; Ποιός μπορεῖ νά ἀποκλείσει, ὅτι θά ἀποστραφοῦν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ λαοί, πού ἔχουν ὑποφέρει ἀπό τούς Εὐρωπαίους, ὅταν στό σύνταγμα τῆς Εὐρώπης θά διακηρύσσεται ἐπίσημα ὁ Χριστιανισμός ὡς κινήτηριος ἄξονας τοῦ ευρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ; Βεβαίως, δέν εἶναι ὑπεύθυνη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ γιά τά σχίσματα, τίς διαιρέσεις, τούς θρησκευτικούς πολέμους, πού ματοκύλισαν ὅλη τήν ἡπειρο, ἔστω καί ἂν εἶχαν τήν εὐλογία ἡ τήν καιροσκοπική ἀνοχή ποικίλων ἐκκλησιαστικῶν κατεστημένων, πού λειτουργοῦσαν ὡς κέντρα ἐξουσίας καί ὑπηρετοῦσαν ταξικά ἡ ἐθνικά συμφέροντα μᾶλλον, παρά τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ στή γῆ. Ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία, ὅσον ἀπίστευτο καί ἂν φαίνεται, δέν μπορεῖ νά κατηγορηθεῖ γιά τίς σταυροφορίες, πού δέν ἦταν παρά ἐπεκτατικές ἐκστρατεῖες, προσχηματικά ταγμένες κάτω ἀπό τή σημαία τοῦ Σταυροῦ, ἔστω καί ἂν συνέπραξαν σ' αὐτές ρασοφόροι ἡγέτες, μηδέ τοῦ Πάπα ἐξαιρουμένου. Δέν μπορούμε νά προσάπτουμε στήν Ἐκκλησία τά ἀποτρόπαια ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας ἀπό τήν ἀποικιοκρατία καί τό δουλεμπόριο, ἀπό τήν ἄγρια ἐκμετάλλευση τῶν λαῶν, πού διαπράχθηκαν κάτω ἀπό τήν ὀμπρέλα τῶν δομῶν τῆς Εὐρώπης, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ θεσμοποιημένη θρησκεία της. Ποιός, ὅμως, μή

Χριστιανός θά θεωρήσει τό Χριστιανισμό τῆς Εὐρώπης ἀνεύθυνο γιά ὅλα αὐτά;

Οἱ Ὁρθόδοξοι ναρκισσεύονται διότι, ὅπως λέει ἡ ἱστορία, δέν εἶχαν συμμετοχή στά παραπάνω δεινά καί ἀναρρωτιοῦνται αὐτάρεσκα: «*Ποιά σχέση ἔχει ὁ μετακαρλομάγνιος εὐρωπαϊκός Χριστιανισμός μέ τήν ἀποστολικοπατερική παράδοση καί τή συνέχειά της, τήν Ὁρθοδοξία τῶν Ἀγίων μας*»; (Πρωτ. Γ. Μεταλληνός, www.orthodoxnet.gr). Ὁ προσδιορισμός «*Ὁρθοδοξία τῶν Ἀγίων μας*» εἶναι βαρυσήμαντος. Ἡ ἐντιμότητα, ὡς τόσο, ἀπαιτεῖ νά τεθοῦν καί οἱ Ὁρθόδοξοι μπροστά σέ ἕνα παρεμφερές ἐρώτημα: «*Ποιά σχέση ἔχει ἡ δική μας Ὁρθοδοξία μέ τήν ἀποστολικοπατερική παράδοση καί τή συνέχειά της, τήν Ὁρθοδοξία τῶν Ἀγίων μας*»; Κατά τί διαφέρουμε ἀπό τοὺς Δυτικούς; Σχολιάζοντας τό κλίμα στή σύγχρονη Ρωσία, μετά τήν κατάρρευση τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ καί τήν ἐνίσχυση τῆς θέσεως τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὁ Ἀ. Σολζενίτσιν εἶπε σέ συνέντευξή του κάτι, πού ἰσχύει γιά κάθε Ὁρθόδοξη χώρα τῶν καιρῶν μας: «*Τά τελευταῖα δώδεκα χρόνια ἔχω σταματήσει νά βλέπω τή Ρωσία σάν κάτι τό πολύ διαφορετικό ἀπό τή Δύση... Θά ἔπρεπε νά μὴν χρησιμοποιοῦμε τή λέξη «Δύση», ἀλλά τή λέξη «μοντερνισμός». Ὁ μοντέρνος κόσμος (πού περιλαμβάνει ὅλο σχεδόν τόν κόσμο)*» (www.orthodox-news.netfirms.com, 9/6/2003).

Θά εἴμαστε ἀσυγχώρητα ἀφελεῖς, ἂν θεωρούσαμε ὅτι οἱ Ὁρθόδοξες χῶρες εἶναι ἐφικτό νά ὑπάρξουν σάν

ἀπομονωμένες νησίδες, ἔξω ἀπό αὐτόν τόν «μοντέρνο κόσμο». Ἡ φθορά ἔχει ἤδη εἰσχωρήσει καί μέσα σέ αὐτές. Μήπως λείπουν ἀπ' αὐτές οἱ «Καρλομάγνοι», ἄρχοντες, πού μέ τή σπάθη τῆς ἰσχύος τους κρατοῦν αἰχμάλωτη τήν Ἐκκλησία, θεραπαινίδα καί κράχτη τῆς ἐξουσίας τους; Μήπως οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες δέν διοικοῦνται ἀπό μικροὺς ἢ μεγάλους «Πάπες», (λίγες οἱ ἐξαίρεσεις!), πού διαπλέκονται μέ τήν ἀπάτη, τή χλιδή, τή λαγνεία καί τή μέθη τῆς καρλομάγνειας ἐξουσίας, εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ Ὁρθοδοξία βρίσκεται στό μάτι τοῦ κυκλώνα. Δέν ὑπάρχει διέξοδος σωτηρίας ἄλλη ἀπό τήν παλιά συνταγή: τήν ἅγια ἀντίσταση τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἀγίων Πατέρων. Πόσοι θά τοὺς ἀκολουθήσουν; Σίγουρα λίγοι, πού ἀναπόφευκτα θά βρεθοῦν στό εὐλογημένο περιθώριο...

Ἕνα ταπεινό, χαμηλῶν τόνων, φυλλάδιο δίδει κάποιο φῶς ἐλπίδας γιά μιά ἐκ τῶν κάτω ἀντίσταση. Ἀντιγράφουμε τό σχετικό σχόλιό του («*Ἐνοριακή Κίνησις*», Ἰούνιος 2003, Πάτρα): «*Ἡ ἀπολυταρχική διοίκησις πολλῶν Ἀρχιερέων καί ἱερέων εἶναι τό μεγάλο πρόβλημα τῆς Ἐνορίας-Ἐκκλησίας καί μέ μαθηματική ἀκρίβεια ὁδηγεῖ πολλοὺς πιστοὺς εἰς τήν ἀδιαφορία ἢ τήν βιαίαν ἀντίδρασιν, πράγματα τά ὅποια δέν οἰκοδομοῦν. Δυστυχῶς τήν ἀδιαφορία τήν ἐρμηνεύουν ὡς συμφωνία καί «δρέπουν τίς δάφνες τῶν κατορθωμάτων τους», τήν δέ βιαίαν ἀντίδρασιν τήν θεωροῦν πάντοτε ὡς προϊόν τῶν «σκοτεινῶν δυνάμεων». Βεβαίως δέν λείπει καί ἡ μερίδα ἐνοριτῶν-πιστῶν οἱ ὅποιοι*

είναι περισσότερο ή λιγότερο κοντά
εις τήν θρησκοληψίαν, ή όποία άφε-
λώς συμφωνεί μέ όλα. Αυτή είναι ή
πιό εύκολοεκμετάλλευτος μερίδα από
τήν κάθε είδους έξουσία» (οί ύπο-
γραμμίσεις είναι δικές μας).

Ο προβληματισμός των όποιων
Εύρωπαίων πιστών είναι ανάγκη νά
άποκτήσει βαθιές υπαρξιακές προ-
εκτάσεις. Ποιό είναι τό ιδανικό του
Εύρωπαίου Χριστιανού, ό Τελώνης ή
ό Φαρισαίος; Μέ άλλα λόγια, αυτός,
πού μπορεί νά δεϊ κατάματα τήν άνα-
ξιότητά του νά λέγεται Χριστιανός,
καί ζητᾶ ἔλεος από Έκείνον, γιατί
στό διάβα της ιστορίας ἔγινε αϊτία

νά βλασφημεῖται τό ἅγιο ὄνομά Του
«έν τοῖς ἔθνεσι»; Ἡ αὐτός, πού αὐτο-
θαυμάζεται προβάλλοντας τή θρη-
σκευτική καί πολιτιστική ὑπεροχή
του, τίς ιστορικές περγαμηνές του,
καί βλέπει ἀφ' ὑψηλοῦ ὅλους τούς
ἄλλους λαούς, κρίνοντάς τους χρή-
σιμους μόνο όταν μεγαλύνουν τά
ἐπιτεύγματά του, ἄξιους λόγου μόνο
στό μέτρο πού θέλουν νά τόν μιμη-
θοῦν;

Ο Τελώνης, πάντως, ὑπῆρξε πάντα
ή μόνη ἐλπίδα τοῦ κόσμου!

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

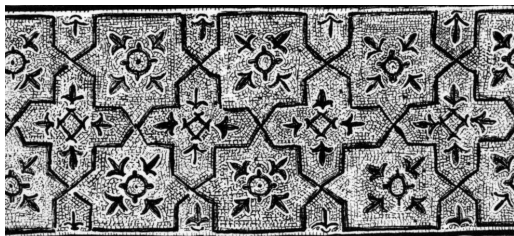
Ὁ Τζίν Ρόμπινσον ἔγινε στίς 6 Αὐγούστου ὁ πρῶτος
δηλωμένος ὁμοφυλόφιλος ἐπίσκοπος τῆς Ἀγγλικανικῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς. Παρά τίς ἀντιδράσεις ἐκείνων,
πού τόν γνώριζαν, ή Συνέλευση τῆς ἐπισκοπικῆς ἀντι-
προσωπείας, πού συνῆλθε στή Μινεσότα, μέ ψήφους 62
ἐπισκόπων, σέ σύνολο 102, ἔκρινε ὅτι «εἶναι καθαρός»(!!!)
καί ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα κώλυμα νά χριστεῖ ἐπίσκοπος.

Ὅλα, φαίνεται πῶς ἔγιναν σύμφωνα μέ τά «ἐλληνικά
πρότυπα».

Τό ἐπόμενο βῆμα τοῦ Ρόμπινσον, θά εἶναι, ὅπωςδήποτε,
ή κατάθεση αἴτησης ἀσφαλιστικῶν μέτρων, γιά νά μή γρά-
φουν τίποτα ἐναντίον του, ὅσοι διαμαρτύρονται γιά τή βε-
βήλωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ἡ ἐξομολόγηση ένός Νεωκόρου

Εἶμαι ἓνας φτωχός καί ἀγράμμα-
τος νεωκόρος. Παλεύω ὅλη μέρα, μέ
ᾧ εὐσυνειδησία μου ἔχει δώσει ὁ
Θεός, νά κρατάω καθαρή τήν Ἐκ-
κλησία. Προσπαθῶ νά μή δίνω σέ κα-
νένα τό δικαίωμα νά μέ κατηγορήσει
γιά ἀμέλεια ἢ γιά φιλοχρηματία, οὔτε
νά ψιθυρίσει κάτι σέ βάρος ὅλου τοῦ
προσωπικοῦ τοῦ Ναοῦ. Ἀλλά, τό ὁμο-
λογῶ, τό μάτι μου εἶναι ὀρθάνοιχτο
καί πιάνω κάθε κίνηση καί κάθε κρι-
τική, πού κάνουν οἱ παπάδες καί οἱ
ἐπισκέπτες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄν ἤξερα γράμματα, θά εἶχα καί
ἐγώ ἄλλη συμμετοχή, σέ ὅσα γίνον-
ται σήμερα στήν Ἐκκλησία μας. Ἄν
εἶχα σπουδάσει καί εἶχα ἀποκτήσει
δυό πτυχία, ἄν εἶχα ἀποφασίσει νά
φορέσω τό ράσο, ἄν εἶχα καλλιεργή-
σει τίς δεσποτικές εὐνοίες καί εἶχα
καταφέρει νά εἰσπηδήσω, ἔστω, στήν
ἀκριτική Μητρόπολη Ἀλεξανδρού-
πολης καί νά καθίσω στό δεσποτικό
θρόνο της, θά φερόμουναι καί ἐγώ σάν
ἄρχοντας. Σάν παράγοντας τῆς Θρά-
κης καί ὀλόκληρης τῆς Ἑλλάδας. Σάν
ἐκκλησιαστικός καί ἐθνικός ἡγέτης.
Καί, ὕστερα ἀπό καμμιά τριανταριά
χρόνια, θά ἔγραφα μιά ἐπιστολή στό
ποιμνιό μου, γιά νά τό ἐνημερώσω

λεπτομερέστατα, γιά ὅσα ἔκανα καί
γιά ὅσα σχεδιάζω νά κάνω ἀπό δῶ
καί πέρα.

Νά τί θά ἔγραφα.

Ἀγαπημένο μου ποιμνιο. Γνωρίζετε
ὅλοι σας πολύ καλά, πῶς βρέθηκα
στήν Ἀλεξανδρούπολη ὡς Μητροπο-
λίτης καί ποιμένας σας. Μέσα μου
ἔκαιγε ὁ πόθος νά γίνω δεσπότης. Νά
φορέσω τή δεσποτική μίτρα καί νά
πιάσω στό χέρι τήν πατερίτσα. Καί,
ὅταν δόθηκε ἡ εὐκαιρία, ἔστω καί ἀ-
νώμαλη, δέν ἄντεξα. ἔτρεξα νά κα-
ταλάβω τό θρόνο. Ἐδιωξα τό Μητρο-
πολίτη σας, ἓνα ἅγιο γέροντα, ἄξιο
λειτουργό, πού εἶχε ὀργώσει τή Μα-
κεδονία σπέρνοντας τό λόγο τοῦ Θεοῦ
καί ὁδηγώντας τή νεολαία στήν ἀγ-
καλιά τῆς Ἐκκλησίας. Καί στρογ-
γυλοκάθησα ἐγώ στό θρόνο του. Βέ-
βαια, ἀργότερα, προσπάθησα νά τόν
ἀποζημιώσω. Ὅταν ἔκλεισε τά μάτια
του, πονεμένος γιά τήν πράξη μου,
ἐγώ τοῦ ἔστησα μιά προτομή ἔξω ἀπό
τό Μητροπολιτικό οἶκημα, γιά νά τή
βλέπει ἀπό τόν οὐρανό καί νά παρη-
γοριέται.

Σᾶς ἐξομολογοῦμαι, πῶς θά προτι-
μοῦσα νά μήν ἔρθω στήν Ἀλεξαν-
δρούπολη. Καί αὐτό, ὄχι γιατί ἐκεῖ
ὑπῆρχε ὁ ἅγιος Μητροπολίτης. Ἀλλά
γιατί ἡ ἐπαρχία αὐτή εἶναι μακριά
ἀπό τό κέντρο τῶν ἐκκλησιαστικῶν
ἀποφάσεων καί τῆς δεσποτικῆς δια-
πλοκῆς καί δέν ἔχω τήν εὐχέρεια νά
μετέχω εὐκόλα στό παιχνίδι τῆς ἐξ-
ουσίας. Ἀλλά οἱ ἐξουσιαστές ἐκείνης
τῆς ὥρας δέν μου ἔδωσαν ἄλλη εὐ-
καιρία ἀνάδειξης.

Ὑστερα ἀπό κάμποσα χρόνια, ἔβα-
λα πλώρη γιά τό μεγάλο θρόνο τῶν

Ἀθηνῶν. Τό μέγεθος αὐτοῦ τοῦ θρόνου ἦταν τό μόνο, πού ταίριαζε μέ τό δικό μου μέγεθος. Ἀλλά, τήν τελευταία στιγμή, τόν ἔχασα μέσα ἀπό τά χέρια μου. Οἱ ἐκλέκτορες μέ ξεγέλασαν. Δέν μοῦ ἔδωσαν τήν ψήφους. Ἐκλαψα μπροστά τους. Ἰκέτεια. Ἀλλά, αὐτοί μέ μαύρισαν.

Τό ἐπόμενο βήμα μου ἦταν νά μειώσω γιά λίγο τίς φιλοδοξίες μου καί νά ζητήσω τή δεύτερη σέ μέγεθος καί προβολή Μητρόπολη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τή Θεσσαλονίκη μας. Ἀλλά καί ἐδῶ τά πράγματα ἔμπλεξαν. Τή Θεσσαλονίκη ἄρχισαν νά τήν τραβολογοῦν οἱ δύο μπροστάρηδες, πού, ὅπως ἀκούω ἀπό πολλούς, θά φτάσουν νά τήν ξεσκίσουν. Ὁ ἕνας τή λέει, πῶς εἶναι ἐξάρτημα τῆς Ἀθήνας καί ὁ ἄλλος πῶς εἶναι θυγατέρα τοῦ Βοσπόρου. Ἄντε νά δοῦμε πού θά φτάσει τό τραβολόγημα καί τό ξέσκισμα. Ἴσως καταλήξουν νά ξεκολήσουν τίς δικές τους κοτσίδες καί νά δώσουν στόν κόσμο τήν εὐκαιρία νά γλεντήσῃ μέ τίς δεσποτικές φιλοδοξίες καί τίς ἱντριγκες καί νά καγχάζει.

Εἰγώ, τί νά σᾶς πῶ, ἀγαπημένα μου παιδιά καί φίλτατο ποίμνιο. Μέ τά τραβήγματα τῶν δύο μεγάλων, βλέπω νά μένω στό περιθώριο. Νά μέ παίρνει τό ποτάμι τῆς δεσποτικῆς ἐμπάθειας καί νά μέ βγάξει ἔξω ἀπό τό δρομολόγιο τῆς προαγωγῆς μου.

Σᾶς τό ὁμολογῶ, πῶς αὐτό μέ θλίβει καί μέ κάνει νά μή μπορῶ νά κλείσω μάτι. Γιά δεύτερη φορά χαμένος! Δέν τό ἀντέχω. Ἀπό τώρα βλέπω τά βλέμματα ὅλων νά καθηλώνονται πάνω μου καί νά γυαλίζουν ἀπό εἰρωνεία.

Καθώς βλέπω, ὅλα τά ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς μου θά τά περάσω κοντά σας. Ὅχι θεληματικά. Ἀλλά στανικά. Ἀφοῦ δέν κατάφερα νά κάνω δεύτερο γάμο μέ ἄλλη, πλουσιότερη νύφη, (ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοί ὀνομάζουμε γάμο τή χειροτονία μας σέ ἐπίσκοπο καί τή σύναψη πνευματικῆς σχέσης μέ τή Μητροπολιτική μας ἐπαρχία), ἀναπόφευκτο εἶναι, ὅσο ζῶ, νά εἶμαι ποιμένας σας καί σεῖς νά μέ ὀνομάζεται πατέρα σας.

Ἐλπίζω νά μέ συγχωρήσετε, πού ὅλα τά χρόνια μεθόδευα νά σᾶς ἀφήσω καί νά ἀγκαλιάσω ἄλλα πνευματικά παιδιά.

Γυρίζω πίσω, ὅπως γυρίζει ἕνας πατέρας, πού ἀπότυχε σέ κάποιο δεύτερο ἔρωτα καί σέ κάποιο δεύτερο γάμο. Δεχθεῖτε με, ταπεινωμένο καί συντριμμένο.

Καί κάποια ἄλλη παράκληση: Σᾶς ἱκετεύω, μή μέ φτύσετε!

Ὁ Νεωκόρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.

Ἐπιλογές ἀξιοκρατίας!!!

Στήν πρωτοπορεία ὁ κ. Χριστό-δουλος. Ἐπιλέγει τούς συνεργάτες του ἀπό τίς τριόδους τῆς περιοχῆς ἁγίας Ἄννης καί ἀπό τούς τροφίμους τοῦ Κορυθαλλοῦ.

Μὴν πείτε, πὼς δὲν εἶναι ἔτσι.

Διαβάστε τὸ κείμενο ἐνός ἐγγράφου, πού ἔστειλε κάποιος παλιός Μητροπολίτης σέ ἐφημέριο τῆς περιοχῆς του:

«Πρὸς τόν...»

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει, ὅτι, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 234/38-9-76 Βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Λαμίας προεφυλακίσθης, ἀπὸ 4ης τρέχοντος, ἐν ταῖς Δικαστικαῖς Φυλακαῖς Κορυθαλλοῦ, κατηγορούμενος ἐπὶ παραπτώμασι προβλεπομένοις ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἰδόντες καί τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5383/1932 Νόμου «Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας», ἀπαγορευόμενοι ἀπὸ σήμερον τὴν τέλεισιν πάσης Ἱεροπραξίας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Αὐτὸ τὸ λεβέντη(!) ρασοφόρο, πού δικάστηκε κάποτε γιὰ παραπτώματα τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, τὸν διάλεξε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, γιὰ νὰ τὸν τοποθετήσῃ προϊστάμενο σέ κεντρικὸ Ναὸ τῆς ἐλληνικῆς Πρωτεύουσας. Γιὰ νὰ εἰκονίζει τὸ ἥθος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Καί γιὰ νὰ ἐνεργεῖ... ὡς φυγόκεντρη δύναμη στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Συμβόλαιο ὑστεροφημίας(!!!).

Ἐνα δημοσίευμα τῆς «Ἀλλαγῆς» Πατρῶν μᾶς ἄφησε ἀναυδους.

Τὸ δημοσίευμα πληροφορεῖ τὸν Πατραϊκὸ λαό, ὅτι ὁ δεσπότης τους κ. Νικοδήμος Βαλληνδρᾶς κάνει κομπίνες καί ἀπάτες, γιὰ νὰ καλύψῃ τίς ἐνοχές του.

Ὁ ἀείμνηστος διακεκριμένος Πατρινός Παναγιώτης Ἀργυρόπουλος, ἄλλοτε Εἰσαγ-

γελέας Ἐφετῶν, μέ τό ὑπ' ἀριθ. 10719/1996 συμβόλαιο δώρησε στή Μητρόπολη Πατρῶν 40 ἑκατομμύρια δραχμές, μέ τὸ συγκεκριμένο σκοπό, «νὰ ἀγοραστῇ τὸ ἐντὸς τῆς πόλεως καί ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βότση 34 οἰκόπεδο μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀνωγείου οἰκίας» καί τὸ οἶκημα αὐτὸ νὰ ἀναδειχθεῖ σέ πνευματικὸ κέντρο. σὸ ὁποῖο νὰ «ἀσκοῦνται δραστηριότητες, πού

ἀναφέρονται στό πνευματικόν, ἡθοπλαστικόν καί κυρίως φιλανθρωπικόν καί κοινωνικόν ἔργο τῆς Μητροπόλεως τῶν Πατρῶν». Πρόσθετος ὅρος, πού ἐνσωματώθηκε στό Συμβόλαιο, ὑπῆρξε καί ἡ ὑποχρέωση τῆς Μητροπόλεως τῶν Πατρῶν νὰ ὀνομάσῃ τὸ κέντρο αὐτὸ «ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ» καί τὴν ὀνομασία αὐτὴ νὰ τὴν «ἀναγράφῃ εὐκρινῶς στήν πρόσοψή του».

Τὸ δημοσίευμα πληροφορεῖ, ὅτι κατὰ τὴ διαμόρφωση τοῦ οἰκήματος, ὁ Μητροπολίτης διέθεσε κάποιον ποσό. Ἄν αὐτὸ ὑπῆρξε μικρὸ ἢ μεγάλο, δὲν διευκρινίζεται. Οἱ Πατρινοὶ γνωρίζουν, ἀπὸ δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων τους, πὼς ἡ περιουσία, πού συνέλεξε ὁ κ. Νικοδήμος, ἀσκώντας τὴν ἀρχιερατικὴ λειτουργία, ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸ δισεκατομμύριο. Τώρα, ἂν ἀπὸ τὴ μυθώδη αὐτὴ περιουσία διατέθηκε ἓνα μικρὸ μέρος, αὐτὸ δὲν καταξιώνει τὸ Μητροπολίτη.

Πέρα ἀπὸ αὐτό, ὁ σκανδαλισμὸς τοῦ Πατραϊκοῦ λαοῦ αὐξήθηκε κατακόρυφα, ὅταν ἔμαθε, ὅτι τὸ Ἀργυροπούλειο Πνευματικὸν Κέντρο, δὲν πῆρε ποτέ τὴν ὀνομασία, πού ὠριζε ἡ συμφωνία μετὰ τοῦ δωρητοῦ καί τῆς Μητροπόλεως, ἀλλὰ μεταβαπτίστηκε, ξαφνικά σέ «Νικοδήμειον Πνευματικὸν Κέντρον».

Ὅλοι συζητοῦν αὐτὴ τὴ στιγμή, πὼς τὸ ποσό, πού διατέθηκε γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ Κέντρου, εἶναι πολοστημόριο τῆς δεσποτικῆς περιουσίας τοῦ κ. Νικοδήμου.

Καί ὅλοι ἔχουν πληροφορηθεῖ, πὼς παρέβιασε ἀνεπίτρεπτα τούς ὁρους τῆς συμφωνίας, γιὰ νὰ διαφημίσει, ἀκόμα καί μετὰ θάνατο, τὸν ἑαυτοῦ του.